

હલકી વરણ

આશા વીરેન્દ્ર

મી. સેનનો બંગલો હતો એ આખો વીસ્તાર 'સેનવાડી'ના નામે ઓળખાતો. જેમ જેમ ઉમ્મર વધતી જતી હતી, એમ મીસીસ સેનને બંગલાની સાફ-સફાઈ કરવી અઘરી લાગતી હતી. પતી-પત્ની હીંચકે ઝુલતાં હોય, ત્યારે મોટે ભાગે વાતનો મુદ્દો આ જ રહેતો,

‘આ કામવાળીઓનાં કંઈ ઠેકાણાં નથી. એ બધીઓની પાછળ ફરી ફરીને હું તો થાકી જાઉં છું.’

‘તે કોણ કહે છે તને થાકી જવાનું? તારાથી થાય એટલું કર ને કરાવ. બાકીનું છોડી દે.’

‘લો, બોલ્યા, છોડી દે! એમ કંઈ થોડું છોડી દેવાય છે? કોઈ આવે તો કહેશે, આટલો સરસ બંગલો પણ આ બાઈને સાચવતાં જ નથી આવડતું.’

પત્નીની ફરીયાદનું નીવારણ કેવી રીતે કરવું એ મુંઝવણમાં હતા, ત્યાં મી. સેનને એક દીવસ અચાનક જ ઉપાય મળી ગયો. ઓફીસેથી આવતાની સાથે ખુશ થઈને એમણે કહ્યું :

‘આજે ઓફીસમાં ગુપ્તાએ કહ્યું કે, ગાંધી મેદાનમાં કબીલાવાળા વણઝારા આવ્યાં છે અને એમની સ્ત્રીઓ ઘરકામ માટે તપાસ કરે છે. આપણાં ઘર માટે એક બાઈ સાથે નક્કી કર્યું છે. કાલ સવારથી એ આવશે.’

આમ ચંપા આ ઘરમાં આવી. શ્યામ વર્ણ પણ મોટી ને પાણીદાર આંખો, ઘાટીલો દેહ અને ઘટ્ટ લાંબા વાળ. સાડી ભલે જુની-પુરાણી; પણ એવી ચીવટાઈથી પહેરેલી કે બે ઘડી જોયા જ કરીએ. જો કે મીસીસ સેનને તો પોતાનાં કામ સાથે જ લેવા-દેવા હતી અને એમની પરીક્ષામાં ચંપા જોતજોતામાં પાસ થઈ ગઈ. એનાં કામથી ખુશ થયેલાં શેઠાણી, પછી તો એની સાથે અલક-મલકની વાતોય કરતાં...

‘ઘરમાં તમે કેટલા લોકો રહો છો?’

‘અમીં ચાર છૈયે.’

‘તમે બે ને બે છોકરાંઓ?’

‘નંઈ. મીં ને મારા તઈણ મરદ.’

‘ત્રણ મરદ? એ વળી કેવી રીતે?’

‘અમારામાં એવું જ હોય સે.... પેલી દરપદીને તો પાંસ હતા ને? મારે બે ઓસા.’ કહીને એ હસવા લાગેલી. જ્યારે એમણે પોતાના પતીને આ વાત કરી ત્યારે એ મોઢું બગાડતાં બોલેલા....

‘આ બધાં હલકી વરણનાં લોકો. લોકોને લુંટી લેવા એ જ એમનો ધંધો. એમનો ભરોસો ન કરાય. ક્યારે ચોરી-ચપાટી કરીને છુમંતર થઈ જાય ખબરેય ન પડે. તું એની પર નજર રાખતી રહેજે.’ પણ મીસીસ સેનને ચંપાની કમ્પની ગમી ગઈ હતી. પોતાની સાથે ચા-નાસ્તો કરાવતાં અને કેટલીય વાર એને તો પોતાનાં ઘરે જમાડતાં જ; પણ ઘરે લઈ જવા પણ કંઈક ખાવાનું આપતાં.

અમાસની એક રાતે ચંપા એના ત્રણ મરદોની વચ્ચે નીચીમુડી કરીને બેઠી હતી. દેશી દારુની બાટલી મોઢે માંડતાં ત્રણમાંનાં એકે સટાક કરતો તમાચો મારીને કહ્યું,

‘ક્યારના પુસ પુસ કરીએ છ, તે જબાપ આપતાં હું જોર પડે સ? આંઈ કીયા કામે આયા સીએ ઈ ખબર સે ને? આટલા દી’થી ‘સેનવાડી’માં જા છ, તે હું બાતમી લાયી છ?’

ચંપા કંઈ બોલ્યા વીના ઉભી થઈને ચાલવા માંડી. ત્રણમાંથી એકે એની પાછળ જતાં કહ્યું, ‘બૌ ચરબી ચઢી સે તે હીધી કરવી પડસે.’

બીજે દીવસે ચંપા કામ પર ગઈ ત્યારે એનો આખો ચહેરો સુઝી ગયેલો. શરીર પર ઠેકઠેકાણે મારના નીશાન અને સોળ ઉઠી આવેલા. મીસીસ સેને ચીસ પાડી ઉઠતાં પુછેલું,

‘અરેરે ચંપા આ શું? કોણે મારી તને આમ જંગલીની જેમ?’

‘દીદી, એવું બધું તો હાઈલે રાખે અમારી બસ્તીમાં. અમને બૈરાંઓનેય ટેવ પડી ગઈ માર ખાવાની.’

આવી તે કંઈ ટેવ હોય? મીસીસ સેન વીચારી રહ્યાં પણ એમને લાગ્યું કે ચંપા આ બાબતમાં વધારે બોલવા નથી માગતી; એટલે પછી વાત પડતી મુકી.

થોડા દીવસ પછી બંગલાનાં બારણાં બરાબર બંધ કરીને પત્ની-પત્ની સુતાં ને હજી આંખ મીંચાય ન મીંચાય ત્યાં ધાબા પર કોઈના દોડવાનો અવાજ સંભળાયો. મી. સેન પથારીમાંથી ઉભા થઈને ઉપર જવા જતાં હતા; પણ મીસીસ સેને કહ્યું, ‘કોઈ નથી,

વાંદરા છે. હમણાં હમણાં વાનરસેનાએ બહુ ઉપાડો લીધો છે. સુઈ જાવ શાંતીથી.’ થોડીવારમાં અવાજ આવતો બંધ પણ થઈ ગયો.

સવારે દસ અગીયાર થયા તોય ચંપા ન આવી. મીસીસ સેન રઘવાયા થઈ ગયાં. ‘કેમ નહીં આવી હોય? આમ તો બહુ નીચમીત છે. એ નહીં આવે તો હું ક્યારે આ બધું કામ કરીશ?’ એમનો આવો બધો બબડાટ ચાલુ હતો ત્યાં પોલીસ ચોકીએથી ફોન આવ્યો. ‘સેન સાહેબ, જરા પોલીસ સ્ટેશને આવી જાવ ને! તમારું કામ છે.’ મી. સેન તો ગભરાયા! ત્યાં વળી મારું શું કામ હશે?

ત્યાં પહોંચ્યા ત્યારે ઈન્સપેક્ટરે પુછ્યું, ‘સાહેબ, તમારા ઘરમાં કપડાંનાં કબાટની પાછળની દીવાલમાં તીજોરી છે ને? ને તમારાં પત્ની રાત્રે સુતી વખતે પહેરેલા બધા દાગીના કાઢીને એક ડબ્બામાં મુકી દે છે એ વાત સાચી?’

‘અરે, તમે તો કોઈ દી’ મારા ઘરે આવ્યા પણ નથી. તો પછી તમને આ બધી કેવી રીતે ખબર પડી?’

‘આ બધા કબીલામાં રહેતા લોકો જે ગામમાં જાય ત્યાંના પૈસાપાત્ર લોકોનાં ઘરોની માહિતી મેળવી લે. ઝાંસીમાં તમારું મોટું નામ સાંભળીને એમણે મોટી ધાપ મારવાનો પ્લાન કરેલો. આ માટે એમણે પોતાની પત્ની ચંપાનો ઉપયોગ કર્યો. ખુબ મારી એટલે એણે મોઢું તો ખોલવું પડ્યું; પણ કાલે રાત્રે જ્યારે એ તમારે ત્યાં ધાડ પાડવા આવ્યા ત્યારે ચંપા આડી ફરી વળી. એક જ વાત કરતી હતી કે, ‘મેં દીદીનાં ઘરનું નમક ખાધું છે. હું નમકહરામી નહીં કરું.’ આ ઈમાનદાર ઓરતને લીધે તમે બચી ગયાં નહીં તો.....’

મી. સેન ફાટી આંખે આ બધું સાંભળી રહ્યા અને વીચારી રહ્યા કે હું કોને
'હલકી વરણ' કહેતો હતો?

(‘અશોક કુમાર’ની ‘બંગાળી’ વાર્તાને આધારે)

–આશા વીરેન્દ્ર

(‘ભુમીપુત્ર’ પાક્ષીકમાં છેલ્લે પાને પ્રકાશીત થયેલી આ વાર્તા, લેખીકાબહેનની
અનુમતીથી સાભાર... ..ઉ.મ..)

સર્જક–સમ્પર્ક :

આશા વીરેન્દ્ર, બી-401, ‘દેવદર્શન’, પાણીની ટાંકી પાસે, હાલર, વલસાડ-
396 001 Phone : 02632-251 719 Mobile : 94285 41137 eMail :
avs_50@yahoo.com

‘સન્ડે ઈ.મહેફીલ’ - વર્ષ: સોળમું - અંક: 471 -January 31, 2021

‘ઉંઝાજોડણી’માં અક્ષરાંકન: ઉત્તમ ગજ્જર - uttamgajjar@gmail.com

આવી ‘ટચુકડી’ વાર્તાઓની ‘ઈ.બુક’

તમને આવી નાનકડી, માત્ર 750 શબ્દોની મર્યાદામાં રચાયેલી વાર્તાઓ વાંચવાનો
શોખ હોય તો તમારે માટે એક શુભ સમાચાર છે. 2005થી પ્રકાશીત થતી આ

‘સ.મ.’માં આવી વાર્તાઓ, બહુ વખાણાઈ અને વીશેષ આદર પણ પામી છે.

અમે તેવી પચીસ વાર્તાની એક રુપકડી ઈ.બુક બનાવી છે.. તમને તે જોવા–વાંચવાનો

ઉમળકો થાય તો, [તમારું પુરું નામ, સરનામું અને કોન્ટેક્ટ નંબર લખીને જ,](#)

મને ઈ.મેલ લખજો.. (વોટસેપ મારફત તે મોકલી શકાય તેમ નથી, તેથી..)

તમને તે મોકલી આપીશ.. ..ઉત્તમ.મધુ ગજ્જર.. uttamgajjar@gmail.com

અથવા

<https://www.aksharnaad.com/downloads/>

ઉપરથી **71**મી બુક મફત ડાઉનલોડ કરજો. બીજાંય ઘણાં પુસ્તકો ત્યાંથી મળશે.

Download Earlier SeMs clicking the link below:

<https://www.gujaratilexicon.com/gujarati-literature-ebooks/sundayemahefil/>

@ @ @ @ @

Have you ever visited :

<http://www.gujaratilexicon.com> ?

More than **4,08,34,000** Gujarati Language lovers have visited
<http://www.gujaratilexicon.com>

More than **1,88,40,000** have visited Digital Bhagwadgomandal
<http://www.bhagwadgomandal.com>

More than **11,34,000** have visited Lokkosh
<http://lokkosh.gujaratilexicon.com>

More than **13,63,000** have visited Global-Gujaratilexicon
<http://global.gujaratilexicon.com>

@ @ @ @ @ @ @ @

471.HALKI_VARAN-ASHA_VIRENDRA-**SeM**-31-01-2021

@ @ @ @ @